

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 35950

гр. София, 02.11.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав, в
закрито заседание на 02.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: София Тодорова

като разглежда дело номер **7947** по описа за **2025** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 628 и следващите от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) във връзка с чл. 144 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Предмет на разглеждане в настоящото адм. дело № 7947/2025 г., образувано след постановяване на решение по адм. дело № 751/2025 г. на Върховния административен съд, е жалба на Столична община срещу заповед № ДК-02-С-3/22.03.2024 г. на началника на Регионална дирекция за национален строителен контрол (РДНСК) – С., с която е наредено: 1) Да бъде премахнат незаконният строеж: „Уличен канал ф 200 по [улица]от СКО за УПИ IX, кв. 9, м. „НПЗ Хладилника-В.“ (в близост О.Т.112) до [улица]и от [улица]по алея между кв. 9 и кв. 10 до заустване в бетонен уличен канал за смесени отпадни води d=400 мм, ситуиран в северна посока на [улица]между О.Т.33з и О.Т.71а, м. „НПЗ Хладилника-В.“, Район „Л.“ – Столична община, преминаващ през ПИ с идентификатор 68134.903.3372, ПИ с идентификатор 68134.903.2617, ПИ с идентификатор 68134.903.3387, ПИ с идентификатор 68134.903.3385 и ПИ с идентификатор 68134.903.2619. 2) След влизане в сила на заповедта, до възложителя на строежа да се изпрати покана за доброволно изпълнение на разпореденото премахване, по реда на чл. 277 от АПК. 3) При неспазване срока за доброволно изпълнение по т. 2 от заповедта, да се извърши принудително премахване на незаконния строеж по възлагане на ДНСК за сметка на възложителя на незаконния строеж, по реда на чл. 225, ал. 4 от ЗУТ и Наредба № 13 от 2001 г. за принудително изпълнение на заповеди за премахване на незаконни строежи или части от тях от органите на ДНСК.

С молба от 25.09.2025 г. жалбоподателят – Столична община е поискал настоящият състав да спре производството по делото и на основание чл. 628-633 от ГПК във вр. с чл. 267 от Договора за функциониране на Европейския съюз (ДФЕС) до Съда на Европейския съюз (СЕС) да бъде отправено преюдициално запитване, с което да се отговори на следните въпроси:

1. Дали действията на българската администрация, които ще доведат до прекъсване на водоснабдяването и канализацията на законно въведени в експлоатация сгради, са в съответствие с основните правни принципи на ЕС?

2. Дали тези действия нарушават принципа на правната сигурност и принципа на защита на законните основания?

3. Дали тези действия представляват нарушение на членове 7 и 17 от Хартата на основните права на Европейския съюз?

За да се произнесе по отправеното до него искане, съдът съобрази следното:

Съгласно чл. 628 от ГПК, когато тълкуването на разпоредба от правото на Европейския съюз или тълкуването и валидността на акт на органите на Европейския съюз е от значение за правилното решаване на делото, българският съд прави запитване до Съда на Европейските общности. Това означава, че отправянето на преюдициално запитване до СЕС е обусловено от необходимостта от тълкуването на разпоредба на общностното право. Нормата на чл. 267 от ДФЕС, както и практиката на СЕС, свързват преценката за необходимостта от преюдициално запитване с прякото значение на тълкуването на общностното право при постановяване на решението по конкретен правен спор. За да възникне необходимост, респективно - за да бъде длъжна националната юрисдикция да отправи преюдициално запитване във връзка с приложимостта на правото на Европейския съюз (ЕС) по конкретен спор, с който съдът е сезиран, следва да е налице съмнение относно приложимостта и действието на общностните разпоредби към правоотношението, което е обект на съдебния контрол. Преюдициалното запитване предполага процедура, която обаче не представлява способ за осъществяване на надзор за законосъобразност на развилите се пред националния съд съдебен процес, основан на правилата на националното право. Тази процедура е свързана с тълкуването на норма от общностното право, която е приложима за спора и относима към него, като същата е от значение за правилното му решаване.

В конкретния случай не се твърди противоречие между норми от общностното право и националното право, приложимо по делото. Липсва твърдение за приложима норма от правото на Европейския съюз във връзка с процесния казус. Съгласно чл. 7 от Хартата на основните права на Европейския съюз всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговите съобщения. Съгласно чл. 17 от Хартата на основните права на Европейския съюз всеки има право да се ползва от собствеността на имуществото, което е придобил законно, да го ползва, да се разпорежда с него и да го завещава. Никой не може да бъде лишен от своята собственост, освен в обществена полза, в предвидените със закон случаи и условия и срещу справедливо и своевременно обезщетение за понесената загуба. Ползването на имуществото може да бъде уредено със закон до степен, необходима за общия интерес. Интелектуалната собственост е защитена.

В случая, жалбоподателят формално е посочил нормите на чл. 7 и на чл. 17 от Хартата за основните права на Европейския съюз (ХОПЕС), а спорът по настоящото съдебно производство не касае защитата на личния и семейния живот, както и свободното упражняване на правото на собственост. Посочената разпоредба не е относима към предмета на делото и не е приложима за него, тъй като се обжалва административен акт, въвеждащ ограничения за незаконно строителство. Нито жалбоподателят е физическо лице, срещу което е насочен оспореният административен акт, за да се навлиза в личния или семейния му живот, нито се касае за акт, който ограничава собствеността. Текстът на чл. 17 от ХОПЕС е достатъчно ясен и сам съдържа правилото за предвидената с вътрешното ни законодателство възможност за въвеждане на ограничения в обществена полза, каквато е забраната за изграждане на незаконно строителство. Освен това, от съдържанието на така зададените въпроси съдът приема, че с искането си жалбоподателят цели извършването на преценка на конкретните факти по делото, което не може да бъде предмет на преюдициално запитване.

Освен изложеното от предмета на спора и приложимите към него материалноправни норми,

настоящата инстанция намира, че не е необходимо да отправя преюдициално запитване до Съда на ЕС относно тълкуване на посочените норми от Хартата на основните права на Европейския съюз. Хартата на основните права на ЕС се прилага по отношение на всички действия на институциите на ЕС. Съгласно чл. 51, параграф 1 от Хартата, разпоредбите ѝ се прилагат по отношение на държавите-членки единствено, когато те прилагат правото на ЕС. Видно от установената практика на Съда на ЕС, когато дадено правно положение не попада в приложното поле на правото на Съюза, Съдът няма компетентност да го разгледа и евентуално посочените разпоредби на Хартата сами по себе си не биха могли да учредят такава компетентност (вж. Решение от 26.02.2013 г. по дело C-617/10, т. 22, Определение от 25.02.2016 г. по дело C-520/15, непубликувано, т. 20). В процесния случай приложими за спорните правоотношения са националните правни норми.

По изложените съображения съдът намира, че не са налице предпоставките за уважаване на искането за отправяне на преюдициално запитване до СЕС, съгласно изискванията на чл. 628 от ГПК.

Водим от горното, Административен съд – София-град, второ отделение, 29-и състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Столична община за отправяне на преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз по адм. д. № 7947/2025 г. по описа на Административен съд – София-град.

Определението на основание чл. 629, ал. 2 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК не подлежи на обжалване.

Съдия: